

Sygn. akt V KK 527/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **T. C.**

skazanego z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2021 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T. C. został oskarżony to, że: w okresie od 11 września 2019 roku do 03 grudnia 2019 roku w N., woj. (...), posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci dubeltówki I. kal. 12/70 nr [...] i sztucera M. kaliber 7.62x53R nr (...), tj. o popełnienie czynu z art. 263 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt II K (...) Sąd Rejonowy

w K. uznał oskarżonego T. C. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 37a §1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Na podstawie art. 43 b k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego umieszczenie-publicację na stronie internetowej Sądu Rejonowego w K. na okres 3 miesięcy.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 28 października 2020 roku bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. polegające na wadliwym uznaniu, że awizowane i niepodjęte w terminie zawiadomienie oskarżonego o terminie rozprawy wyznaczonej w dniu 20 października 2020 roku, zostało mu prawidłowo doręczone i wystąpiły tym samym warunki do rozpoznania sprawy pod jego nieobecność, podczas gdy korespondencję tę wysłano ze wskazaniem nieprawidłowych danych identyfikujących osobę oskarżonego jako „T. C.”, co nie mogło doprowadzić do jej odbioru (podjęcia) przez adresata i w konsekwencji skutkowało przeprowadzeniem postępowania pod jego nieobecność z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, polegającym na uniemożliwieniu mu wzięcia udziału w rozprawie oraz poddania wyroku skazującego wydanego nadto omyłkowo wobec osoby „T. C.”, kontroli Sądu II instancji.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony kasacją wyrok wydano z rażącym naruszeniem wskazanych w jej zarzucie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na jego treść.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.p.k. uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o jej czasie i miejscu, chyba że ustawa stanowi inaczej. W odniesieniu do rozprawy głównej, ustawa nie stanowi inaczej, gdyż w myśl art. 374 § 1 k.p.k. oskarżony ma prawo brać w niej udział. Z kolei, stosownie do treści przepisu art. 117 § 2 k.p.k., czynności nie przeprowadza się m.in. wtedy, gdy osoba uprawniona nie stawiała się, a brak jest dowodu, że została o niej powiadomiona. Nieprawidłowe powiadomienie o rozprawie jest równoznaczne z niepowiadomieniem o niej i w rezultacie implikuje zawsze konieczność zaniechania jej przeprowadzenia.

Stwierdzone w niniejszej sprawie okoliczności pozwalają wnioskować, że Sąd Rejonowy w K. nie dochował ustanowionego w przepisie art. 117 § 1 k.p.k., obowiązku prawidłowego zawiadomienia T. C. o rozprawie głównej, wyznaczonej na dzień 20 października 2020 r.

Ze znajdującego potwierdzenie w aktach sprawy przebiegu postępowania wynika, że w dniu 23 lipca 2020 r. wysłano wezwanie na adres – ul. Ł. (...), w N. (...), przy czym pismo zostało skierowane nie na „T.”, ale na „T.” C.. Następnie, wobec niepodjęcia przesyłki w terminie uznano wezwanie za doręczone w trybie art. 133 k.p.k. i na podstawie art. 374 k.p.k. rozprawę prowadzono pod nieobecność oskarżonego (k. 66).

Tymczasem, jak słusznie podkreślił Prokurator Generalny, brak było podstaw do stwierdzenia, iż wezwanie zostało oskarżonemu prawidłowo doręczone, a tym samym do prowadzenia rozprawy pod jego nieobecność.

Z analizy akt wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż postępowanie przygotowawcze było prowadzone wobec T. C. i przeciwko osobie o tych personaliach skierowany został akt oskarżenia.

Wydając w dniu 17 czerwca 2020 roku zarządzenie o wpisaniu sprawy do repertorium „K” Sąd Rejonowy w K. wskazał w nim, iż: „*akt oskarżenia dot. oskarżonego T. C. osk. z art. 263 § 2 k.k. odpowiada warunkom formalnym*” (k. 56). Błąd w imieniu oskarżonego nie został dostrzeżony i skorygowany w toku dalszych czynności podejmowanych przez Sąd. W konsekwencji w zarządzeniu z dnia 22 lipca 2020 roku o wyznaczeniu na dzień 20 października 2020 roku rozprawy głównej także wskazano, że sprawa dotyczy oskarżonego T. C. i zarządzono

wezwanie na rozprawę oskarżonego T. C. oraz doręczenie mu odpisu aktu oskarżenia (k. 58). Jak już wyżej wskazano, oskarżony T. C. na rozprawę główną nie stawił się, wobec czego została ona przeprowadzona w dniu 20 października 2020 r. pod nieobecność oskarżonego T. C. i zakończyła się wydaniem wyroku skazującego. Na skutek opisanych błędów, Sąd Rejonowy wskazał w części wstępnej treści orzeczenia, iż rozpoznawał sprawę T. C., a co za tym idzie w sentencji wyroku za winnego popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k., omyłkowo uznał oskarżonego „T. C.”.

Zasadnie wskazuje skarżący, że nie powinno budzić żadnych wątpliwości, iż wysłanie zawiadomienia o terminie rozprawy innej *de facto* niż oskarżony osobie, nie spełnia warunku prawidłowego poinformowania jej terminie, niezbędnego przecież dla prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonego. Wskazać przy tym należy, iż błąd w imieniu oskarżonego w korespondencji skierowanej na właściwy adres T. C., nie mógł skutkować ani jej doręczeniem osobistym, czyli „do rąk własnych”, ani też jej podjęciem w placówce pocztowej w związku z pozostawieniem awizo w skrzynce pocztowej, gdyż osoba adresata - odbiorcy korespondencji sądowej winna być identyfikowana na podstawie dokumentu potwierdzającego jej tożsamość. Okoliczność ta ma szczególne znaczenie dla doręczenia oskarżonemu zawiadomienia o pierwszym terminie rozprawy, dla którego przepisy prawa procesowego nie przewidują możliwości doręczenia innego, niż osobiste (art. 132 § 1 i § 4 k.p.k.) lub zastępcze (art. 133 k.p.k.).

Powyższe potwierdza także pismo samego T. C. z dnia 16 listopada 2020 r., w którym wskazał, że „z *P. dostawałem zawiadomienia o przesyłkach z sądu, ale na nazwisko T. C., poczta po sprawdzeniu dowodu osobistego nie wydała mi tych pism*” (k. 80).

W tej sytuacji uznać należy, że Sąd Rejonowy w K. przeprowadzając pod nieobecność oskarżonego w dniu 20 października 2020 r. rozprawę główną, rażąco uchybił treści art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 133 § 2 k.p.k., skoro nie było rzeczywistych przesłanek do uznania, że oskarżony o terminie i miejscu tej rozprawy został prawidłowo zawiadomiony. Konsekwencją tego uchybienia było także naruszenie wynikającego z art. 374 § 1 k.p.k. prawa oskarżonego do uczestniczenia w rozprawie oraz przepisu art. 6 k.p.k. statuującego prawo do

obrony, skoro oskarżony został pozbawiony możliwości osobistego uczestnictwa w rozprawie oraz ewentualnego składania wyjaśnień, oświadczeń i wniosków, w tym wniosku o uzasadnienie wyroku, a w dalszej kolejności jego ewentualnego zaskarżenia. Nie ulega również wątpliwości, że stwierdzone uchybienia istotnie wpłynęły na treść zapadłego orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ten uniknie uchybień będących podstawą uwzględnienia kasacji i rozpozna sprawę zgodnie z obowiązującym prawem procesowym.